

SLUŽBE

Vajenec za kolarsko obrt išče mesto pri kakem boljšem mojstru. Naslov in nadaljnja pojasnila je dobiti pri: Savsky, Poljčane. 538

Majarja s tremi delovnimi močmi sprejme Henrik Sarnitz, Sveti Lenart, Slovenske gorice. 539

Sprejme se dekla za vse. Nastop takoj. Warsaw, Šmartno ob Paki. 535

Ofer, do tri delovne moči, se sprejme pri graščini Slivnica pri Mariboru. 532

Vinčar, dve do tri delovne moči, se sprejme takoj v stalno in dobro službo. Vpraša se v Mariboru, Frankopanova ulica 8, pri postelniku. 531

Učena sprejem. Čiček Franc, Ruše. 530

Delavske družine (ofer) z najmanj štirim delovnimi močmi, brez malih otrok, se sprejmejo za stalno. Oskrbništvo Rogoza pri Hočah. 540

Sprejem poštenega mayerja in služkinjo. Vošnjak, Ptuj, na pošti. 511

Hlapec in dekla, srednje starosti, pridna in poštena, se iščeta za na deželo. Naslov pri g. Gradišnik, Maribor, Aleksandrova 43, dvorišče. 541

Krojaškega pomočnika sprejme Babič Ivan, Sv. Miklavž, Hoče. 546

POSESTVA

Prodam devet johov posestva. Sp. Portič 20, Sv. Trojica, Slovenske gorice. 545

Tri orale zemlje dam v najem med Tapanjem in Pobrežami pri Sl. Konjicah. Ana Gosak, Milnska 31, Maribor. 542

RAZNO:

Prebivalci Gornje Svete Kungote in okolice, obiščite trgovino Ivan Klanjšek pri Gornji Sv. Kungoti! Dobili boste po zelo nizki ceni vsakovrstno blago za obleke, sveže specerijsko blago, najboljšo banatsko moko ter zanesljiva poljska in vrtna semena. 543

Prodam za vsako ceno raznovrstno blago ter tovarniške ostanke. — Martin Gruber, Maribor, Koroška 10. 529

Krompir kresnik, semenski, prodaja Furek Golob Zlatoličje. 547

Kreppapir en gros za trgovce najugodnejše v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila Maribor in Ptuj.

Habakuk

11

Reimmichlova povest področna — Z dovoljenjem založbe

Ženi je vzelo besedo; zazijala je vanj, kakor da ne ve, ali je to njen Luka ali ni. Toda že je spet ujela nit in znova zagodljala:

»Žolna pijana, kje si se nažrl? Koliko si zapil, pijanec grdi?«

Luka se je še bolj hrupno zasmel:

»Hahahaha... Kaj denar! Da človek le svoji ljubi ženki malo veselja napravi! Odslej ti ga bom vsak teden. Saj ni kaj lepšega na svetu kakor tako lepo, tiho življenje pod domačo streho. Kaj bi človek skrbi pretehtoval! Piši me v uho ves svet; poglavitna reč je ta, da sta si mož in žena kakor dve ljubi mačici.«

Ko Cenca ni odnehala, je stopil Luka k omari in je po vratih udarjal takt in z udarci spremljal ženino vpitje in besnenje. Pri tem se je tako režal na ves glas hihital, da si je Cenca zatisnila ušesa in odrllila iz hiše.

Taki in podobni prizori so se pogosto ponavljali. Ko je Cenca spoznala, da z jezikom ne opravi nič, je postala tiha in se je rajši v jezik vgriznila, ko da bi še kaj rekla. Včasih se je po cele tedne kujala. Luka pa je svoje zdravilo na vse pretege hvalil, češ da ne pomaga le njemu, ampak da mu je ozdravilo tudi ženo.

Ko se je Luka nekega dne vračal iz Tržiča, se je ustavil grede pri St. Petru in oglasil pri Habakuku. Povedal mu je, da bi mati Cenca rada videla, ko bi domov kaj pogledal, ker mu mora nekaj posebnega povedati. Habakuk si je za svojo nočno službo poiskal namestnika in se je takoj odpeljal s svojim rednikom proti domu.

Luka je ta dan použil že več svojega zdravila, kakor bi bilo treba. Zaradi tega ga je jezik na moč srbel in koj, ko sta prišla na kraj St. Petra, je začel mlademu trobiti svojo modrost na ušesa:

»Habakuk,« je dejal, »zdaj že nisi več otrok, ampak si že tako dorastel, da ti lahko povem, kako in kaj je na svetu. Prvo ti rečem: Varuj se žensk! Ni drugega hudirja na svetu kakor ženska. Ženska prinaša nesrečo na svet; tako je bilo, tako je in tako bo do konca sveta. Ko bi ne bilo ženske na svetu, ampak bi bili sami moški, tedaj bi bili še danes v raj.«

Habakuku je smeh kar sam od sebi ušel, tako da se je na glas zakrohotal.

»Le verjemi mi, le!... Dobrih žensk ni — ne ene ne!... Ali to sem ti le preveč povedal. — Bog mi odpusti moj greh! Saj tistih žensk, ki so v nebesih, nisem v misel jemal. Tiste, ki so v nebesih, tiste so dobre, še več kakor dobre. Ali kar jih je na zemlji, te so od hudirja — vse.«

»Ali tudi mati Cenca in Marička?« je Habakuk pobaral.

»Ne, ne! Marička je deklica, kakor je prav. In Cenca — hm, hm — Cenca! Saj veš, da ni moja navada, da bi koga obiral, pa tudi mislim nisem na to ali ono, ampak na vse ženske. Prav za prav se tudi o ženskah ne menim; le posvariti sem te hotel, da se na katero ne obesiš. Zdaj si že v tistih letih, ko se ženske začnejo po človeku stegovati. Zato si pamet posodi in nikar se kar takoj ne vdaj! Preden katero vzameš, si jo dobro oglej! Če jo dvajset let ogleduješ in preizkušaš, ne bo preveč. Vsaj deset let ti je pa treba, da jo prav spoznaš in da vidiš, kaj in koliko jo kazi. Kdor se je prezgodaj oženil, se je še vsak kesal; kajti za ženitev in za smrt je še zmeraj prezgodaj. Le verjemi mi, ker sem si sam skusil! Delj ko se ne ženiš, bolje je; in če se nikoli ne oženiš, je še najbolje — tako je rekel že sveti Pavel, če sem ga prav razumel.«

Tako je šlo vso pot do Podkrajja. Luka je Habakuku vedno z novimi prilikami in prisposobami dopovedoval, da so ženske nesreča za moškega in da je zakon prekletstvo, ki spremlja človeški rod, odkar je Bog Adama in Evo iz raja nagnal.

Habakuk je večkrat poskusil, da bi pogovor na kaj drugega zasukal, ali stari se danes ni dal zapeljati in je svoje gonil naprej.

Ko sta se pripeljala do Lukovega doma, se je začelo že mračiti. Cenca se je na moč razveselila, ko je zagledala Habakuka, in ni vedela, kako bi bila še bolj prijazna. Habakuk pa, ki Maričke že dolgo ni videl, se kar ni mogel načuditi, kako velika in lepa je postala. Dekle je bilo v zadregi in ji beseda ni šla gladko z jezika.

Zvečer je bilo tako domače in ljubo, da je Habakuk večkrat pri sebi mislil, kako da Luka ženske in zakonsko življenje tako črno sodi.

Drugo jutro je poslala Cenca Maričko in Luka na vas, da raznosita, kar je sinoči iz Tržiča pripeljal. Habakuka pa je zadržala in sedla z njim v hiši za mizo.

»Zdaj mi pa po resnici povej,« je začela, »kaj imaš v mislih, kako si boš za življenje postal! Za pismonoša pri St. Petru ne boš mogel zmeraj biti. Ko bo vojske konec, bo drugih dovolj in šentpetrčani te bodo odslovili.«

»Službo pri St. Petru bom prihodnji mesec sam odpovedal,« je dejal fant. »Na jesen se prostovoljno prigrasim k vojakom in upam, da bom tam še kaj opravil.«

»Kaj ti na misel ne pride! Ali si ob pamet?... Sicer pa ne bo nič — vojska ne bo več dolgo — kak teden še pa bo konec — čakaj, da povem! — Cesar nima več denarja in jesti tudi ni več kaj. Brez denarja in brez kruha pa ni vojske. Lahko rečem, da je vojske že konec. Ko bo vojske konec, kam pa hočeš potem? — Čakaj, da do kraja povem! S krojačnijo ni nič, Jelinek ni resen človek, prava neumnost je bila, da sem te h krojačniji spravljala. Za učitelja študirati tudi ne moreš; prestar si za to in denarja je treba, študiranje tudi ni kar tako, kakor če fižolo obiraš, in če bi po dolgem času dobil službo, bi ob tej mali plači še stradal... Nekaj drugega ti pravim. K nam pridi! Dovolj je prostora za vse štiri v naši hiši. Skupaj bomo spet in skup ostanemo.«

»Kako menite, mati?« se je fant zdrznil.

»Prav takole: očetovo delo prevzemi! Luka je že štiri in šestdeset let star, noge ima že vse trde in krive in ne bo dolgo več kos takemu delu. Tudi zaradi tega bo dobro, če ostane doma, ker bo drugače postal cel pijanec. Kar boš zaslužil, boš imel in pravim ti, da bo trikrat toliko, kolikor bi kot učitelj zaslužil. Čez kako leto vzameš Maričko pa se bomo lepo imeli.«

Habakuk je kar zazijal, pa niti zardel ni; kajti Marička mu je bila zmeraj kakor sestra in mu še na kraj pameti ni prišlo, da bi bil na kako ženitev z njo mislil. Skoraj nejevoljno je odkimal in dejal čez nekaj časa:

»Še zmeraj upam, da bom za svoje prave starše zvedel. — Denar, ki sem ga pred tremi leti dobil, mi je vendar mati poslala. — Ko bom potem svoje prave starše imel, bom moral morda čisto po drugi poti v življenje.«

»Nimaš več staršev in tudi sorodnikov bližnjih nimaš,« je odločno dejala Cenca; »vsi so ti pomrli.«

»Kdo ve to?«

»Jaz vem to — gotovo! Lahko ti prisežem na to.«

»Kaj? Kaj? Kaj pravite? Ali ste poznali moje starše?«

»S tvojo materjo sva si bili dobri. Tudi tvojega očeta sem dobro poznala.«

»Kako se pišejo moji starši? Kaj je z njimi bilo? Povejte, povejte!« je hitel Habakuk.

»Le potrpi, le in počakaj! Zdaj ti še ne morem ničesar povedati. Ko pa se oženiš, boš vse izvedel.«

»Zakaj so me starši zavrgli? Zakaj?«

»Niso te zavrgli. Velika nesreča jih je zadela in, kar se je zgodilo, se je moralo zgoditi.«

»Kaj so bili moji starši? Kaka nesreča jih je zadela? Vsaj nekaj mi povejte!«

(Dalje sledi)